

75 Pd. mellem 9—18, Told	7 Kr. 5 Ø.
25 - under Nr. 9, 2 — 12, -	9 Kr. 17 Ø.

hertil kommer Told og
Frugt af Stenful,
Masfindelse etc. . . . " — 47 -

9 — 64 -
Bestyttelse. . . 1 Kr. 26 Ø.

eller ca. 1½ D. pr. Pd. raffineret Sukker, hvilket ikke kan anses for at være mere end et nødvendigt Bærn for den indenlandske Industri, saalænge forskellige Landes Afgiftslove og Godtgørelsesystemer paa nærmere eller fjærnere Maade yde deres Raffinaderier en ligefrem Fordel ved Udsørfelsen af deres Produkter, og ikke større, end at der maa ubvillig Energi, for at kunne hevde Raffinaderierne her en fremragende Plads med Hensyn til Landets Forsyning med raffineret Sukker.

ad 2. Denne Position er ligeledes fuldstændig overensstemmende med Pos. 228 i Lov 4de Juli 1863, kun er her Nr. 18, ligesom i § 1, forandret til Nr. 19 og Tolden er sat til 9,4 D. istedetfor 3,5 β. + 1 β. = 4,5 β., som nøiagtig omsat giver 9,375 Dre.

ad 3 og 4. Disse Positioner ere ogsaa som i Lov af 4de Juli 1863 uden anden Forandring, end at Tolden for Nr. 3 fra ialt 4,1 β. = 8,54 D. er omsat til 8,5 D., og Tolden for Nr. 4 ialt 2,3 β. = 4,79 D. til 4,8 D. Nr. 4 er aldeles ikke bleven forandret siden Emanationen af Lov af 4de Juli 1863, saa at der altsaa med Hensyn til den, intet særlig vil være at bemærke.

Til § 2.

Denne Paragraf er aldeles enslydende med Bestemmelserne i § 24 i Lov 4de Juli 1863 om Reglerne for Sukkerraffinaderiernes Kredit paa Tolden.

Til § 3.

De her anførte Bestemmelser for Thava afgive noget fra dem, der ere optagne i Lov af 4de Juli 1863, idet man har gjort nogle Forandringer, støttet paa den Erfaring, der er vunden i de Nær, disse Bestemmelser have staaet ved Magt. Nærværende Lovforslags Tharabestemmelser ere desuden de samme, der fandtes i Toldlovsforslagene af 1871, 1872 og 1873, ligesom ogsaa i det private Forslag af 1874.

Til § 4.

Medens man i de sidste Lovforslag om Told-

afgifterne havde foreslaaet at fastsætte en bestemt Udsørfelsesgodtgørelse, er her optaget Bestemmelsen fra § 26 i Lov af 4de Juli 1863, hvorefter dette Forhold ordnes ad administrativt Veie, idet man dels har taget Hensyn til, at den Rolle, de indenlandske Røesukkere kunne komme til at spille i Raffinaderierne, ikke kan overses, dels at Fabrikationen i det Hele vistnok maa siges at være i en Overgangstilstand, hvoraf lettelig ganske ny Forhold kunne fremkomme, som det vil være af Betydning, at man strax kan tage Hensyn til ved Fastsættelse af Godtgørelsen, som nøie bør svare til den Afgift Raffinaderierne have svaret af de til Fremstillingen af deres Produkt anvendte Raastoffer.

Saad det finansielle Resultat af disse Forandringer vil blive, lader sig ikke med Bestemthed angive. Forsaavidt Udsørfelsen paa de forskellige Positioner bliver uforandret som i de nærmest forudgaaede Finantsaar, vil Tabet efter Gjennemsnit af Finantsaarene 1871—72 til 1874—75, være:

paa Nr. 1	15,000 Kr.
2	34,000 —
3	4,000 —

altsaa et samlet Tab imod det fra April 1871 til Marts 1875 bestaaende System af omtrent 53,000 Kr.; hvorimod Tabet ligeoverfor den nu gjældende Lov af 4de Juli 1863 ikke vil kunne anslaaes til mere end cirka 20,000 Kr., et Tab som sandsynligvis vil fuldkommen indvindes ved en efter Toldnedfættelsen noget forøget Udsørfelse af raffineret Sukker.

Til § 5.

Til nærmere Begrundelse af det i denne Paragraf fremsatte Forslag om at forhøje det Fradrag af 4 pCt., der ved Lov af 3die Mai 1873, § 2, tilkødes her tilvirket Røesukker, for at stille dette Sukker lige i Afgift med indført Kolonialsukker, bemærkes Følgende.

Af Motiverne til det i sin Tid forelagte „Forslag til Lov om Beskatningen af indenlandsk Røesukker“, frengik, hvorledes man, gaende ud fra de i Lybssland anstillede Forsøg, antog at et Fradrag i Afgiften paa fremmed indført Sukker af 2½ pCt. vilde træffe det rette Forhold mellem Kolonialsukkerens og Røesukkerens Værdi. Nærmest under Hensyn til, at den ved Raffinering af Røesukker udbundne Sirup ikke har samme Værdi som Sirup af Kolonialsukker, samt at der svares Told af det til Røesukkerets Tilvirkning nødvendige Kul, forhøiedes dette Fradrag ved Lovforslagets Behandling i Rigsdagen til den nævnte Størrelse.

Loven fastsatte saaledes et Fradrag af 4 pCt., og dette maatte, efter alt hvad der da forelaa i denne Sag, anses for rigeligt, men desuagtet